Cenuşăreasa şi şoriceii pierduţi

de E.C. Llopis
Ilustraţii de IBCIX
şi Michael Inman

Stelele sclipeau pe cerul senin al nopţii, când prinţul şi Cenuşăreasa ieşiră pe terasă, plutind în paşi de dans.

– Ţi-e frig, draga mea? îşi întrebă el prinţesa.

– Doar un pic, dar...

Zâmbind, prinţul luă o cutie pe care o ascunsese sub o bancă. Înăuntrul ei se afla un mantou superb.

– Oh, este pur şi simplu minunat! exclamă Cenuşăreasa. Îţi mulţumesc!

A doua zi de dimineaţă, Cenuşăreasa îi arătă mantoul lui Suzy, şoricica.

– Nu-i aşa că prinţul este tare bun cu mine? întrebă ea.

– Di-din cale-afară de d-drăguţ! dădu Suzy din căpşor, frecându-şi boticul de haina călduroasă.

Cenuşăreasa nu observă că Suzy tocmai venise, îngheţată, din frigul de-afară. Şoricica tremura, deşi era cald în încăpere!

Chiar în acel moment, Gus şi Jaq se cocoţară iute pe măsuţa de toaletă a Cenuşăresei.

– Cenuşăreaso! Cenuşăreaso! clănţăniră ei.

În graba cu care ieşi pe uşă, la întâlnirea cu prinţul, Cenuşăreasa nu-i auzi. Ea nu ştia că şi lor le era frig!

Curând, alţi câţiva şoricei îngheţaţi intrară tremurând în încăpere. Se aşezară cu toţii în faţa focului şi rămaseră acolo până ce dinţii li se opriră din clănţănit. Sărmanii şoricei petrecuseră noaptea în podul îngheţat! Sperau că Cenuşăreasa îi va lăsa să stea în camera aceea călduroasă. Dar exista o problemă.

– Uș, uș de-aici!

Jupâneasa cea haină se năpusti în cameră și începu să-i alunge pe șoricei.

– Ați murdărit tot castelul! strigă ea. Am să pun grădinarul să vă ducă de-aici!

Ea era motivul pentru care șoriceilor le era frig – și frică! Stătuseră în pod pentru a se ascunde de ea!

Șoriceii se cocoțară iar în podul înghețat,
neștiind unde altundeva să se ducă.
– Cenușărico, suspină Gus.
Șoriceii aveau nevoie de ajutorul ei!

Deodată – ZBANG! –, grădinarul trânti niște cuști deasupra șoriceilor și-i prinse pe toți în ele!

– Acum cu-i afară! țipă jupâneasa. Și du-i departe de-aici, cât poți de departe, ca să nu se mai întoarcă niciodată!

Desigur că Cenuşăreasa habar n avea de cele întâmplate, aşa că porni alături de prinţ într-o plimbare pe domeniul castelului.

– Hai să mergem la grajduri! spuse deodată Cenuşăreasa. Le-am putea da bineţe cailor.

– Şi poate facem şi-o plimbare călare? întrebă prinţul cu speranţă în glas.

– Minunată idee! răspunse Cenuşăreasa.

Nu după mult timp, Cenuşăreasa şi prinţul se plimbau călare pe pajiştile din apropierea castelului. Îl văzură pe grădinar ocupat cu ceva pe unul dintre câmpuri.

– Bună ziua! strigă prinţul. Cam frig pentru muncile câmpului!

Dar grădinarul nu păru să-l audă.

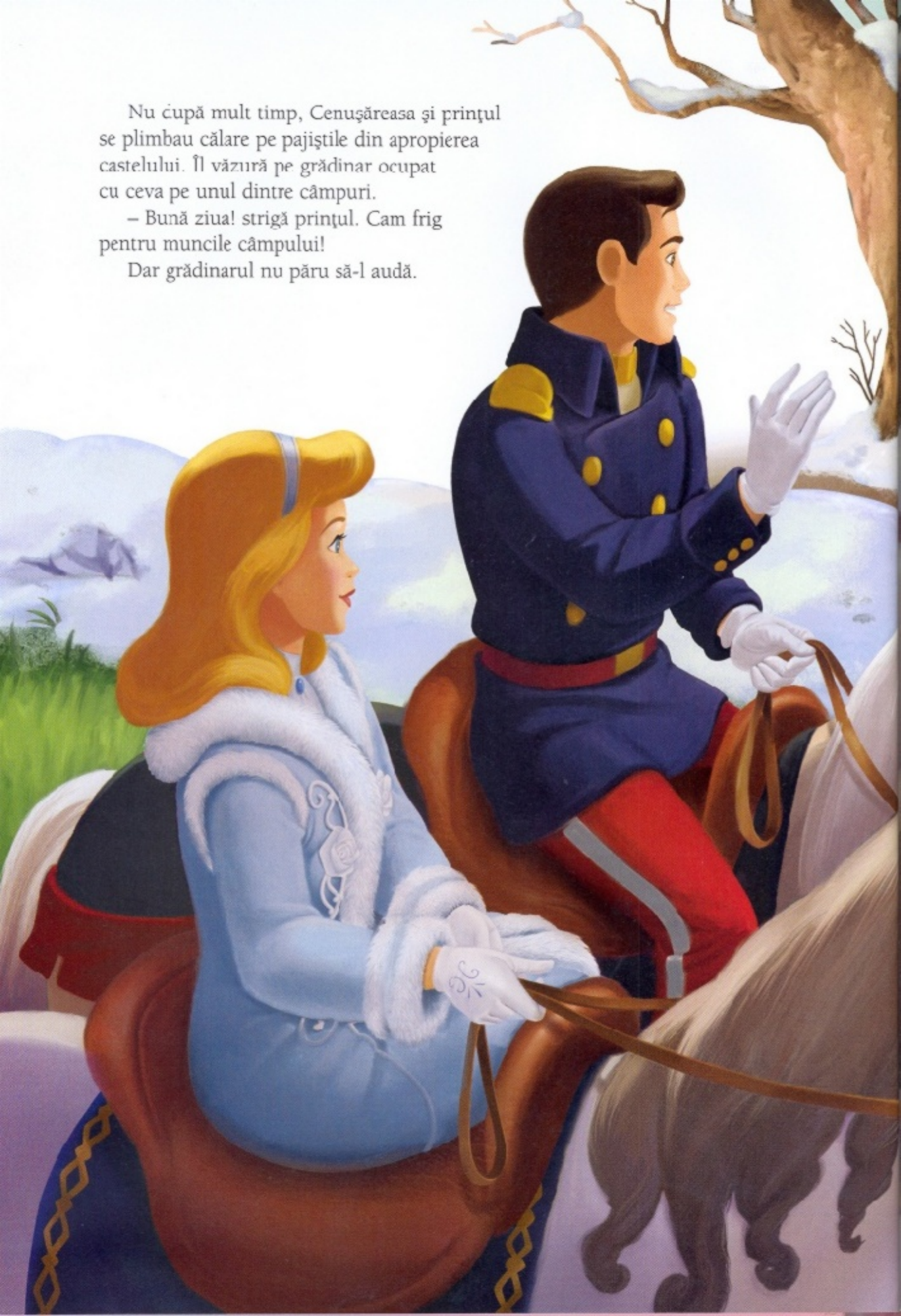

Când prinţul şi prinţesa se întoarseră la grajduri, prinţul întrebă:

– Nu ţi s-a părut ciudată purtarea grădinarului?

– Poate că era preocupat de ceea ce făcea, răspunse Cenuşăreasa, căzând pe gânduri. Trebuie să fie tare greu să te ocupi de grădinărit când pământul e îngheţat.

Dar grădinarul nu era preocupat de grădinărit. Era îngrijorat de soarta şoriceilor! Ştia că aveau să îngheţe dacă i-ar fi lăsat pe câmp.

– În regulă, le spuse el ajutoarelor lui. Să nu suflaţi o vorbă nevestei, dar eu aş vrea să-i duc pe sărmanii şoricei la grajduri.

Aşa că-i duseră pe şoriceii recunoscători în noua lor casă şi îi şi hrăniră pe deasupra.

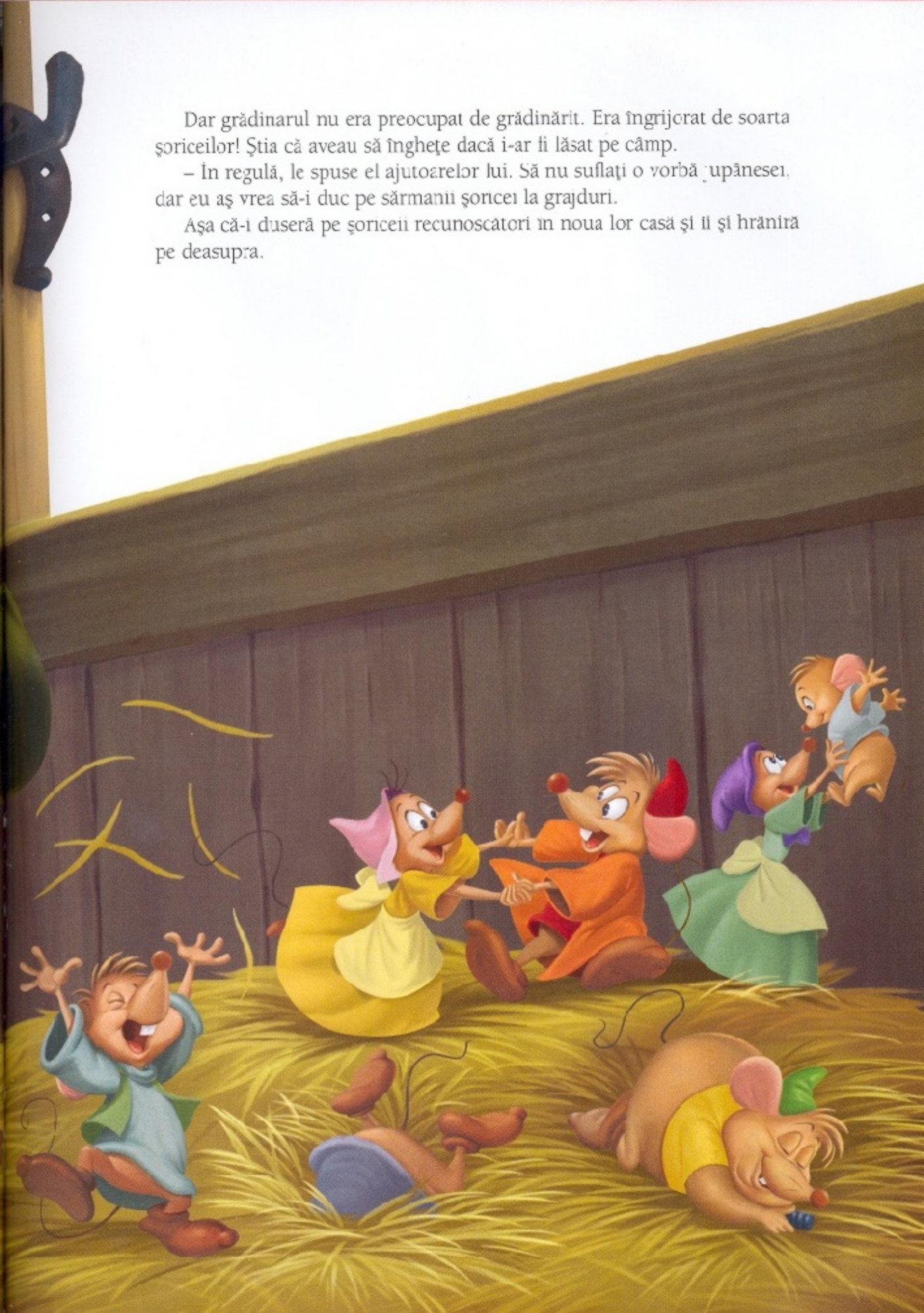

Șoriceii se cuibăriră laolaltă în șură, dar, pe măsură ce se apropia noaptea, li se făcea mai frig. În cele din urmă, caii le dădură voie să se cațere în coamele lor, ca să se încălzească.

– Tare bine-i aici, spuse Gus somnoros.

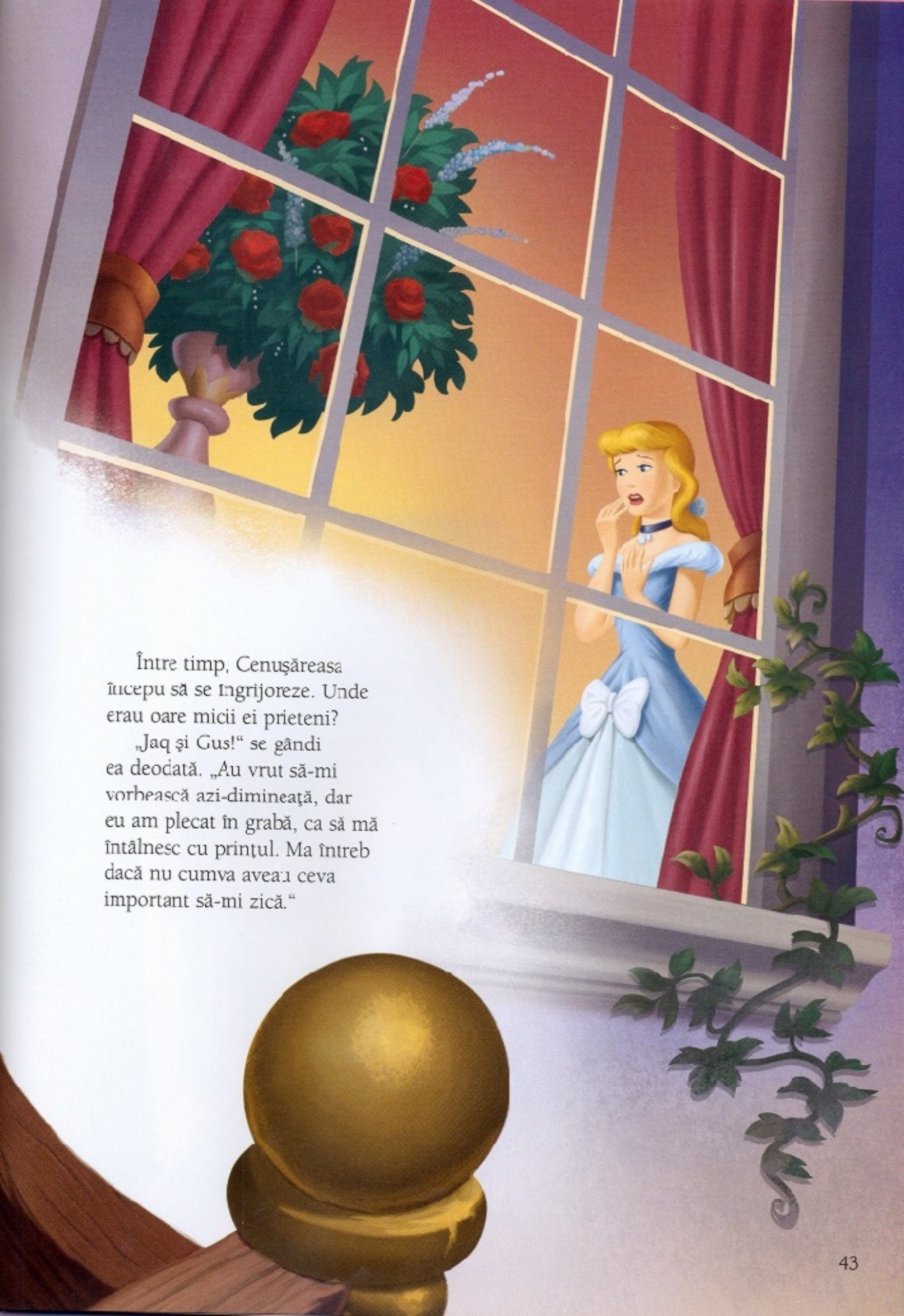

Între timp, Cenuşăreasa începu să se îngrijoreze. Unde erau oare micii ei prieteni?

„Jaq şi Gus!“ se gândi ea deodată. „Au vrut să-mi vorbească azi-dimineaţă, dar eu am plecat în grabă, ca să mă întâlnesc cu prinţul. Ma întreb dacă nu cumva aveau ceva important să-mi zică.“

Cenuşăreasa căută prin palat, sperând să-şi găsească prietenii, dar dădu nas în nas cu prinţul.

– Bună seara, draga mea! o salută prinţul vesel. Cauţi şi tu aceeaşi persoană pe care o caut şi eu?

– Persoană? întrebă Cenuşăreasa. Nu tocmai! Eu îi caut pe şoricei!

– Ah, făcu prinţul. Iar eu o caut pe jupâneasă, care se pare că i-a alungat din castel azi-dimineaţă. Spunea că sunt murdari!

– Murdari! Oh, nu! începu Cenuşăreasa să plângă. Nu sunt murdari. Şi-apoi, or să îngheţe afară.

– Nu te-ngrijora, draga mea. Şoriceii şi-au găsit un nou prieten.

Prinţul îi povesti apoi Cenuşăresei despre grădinar şi despre ceea ce făcuse acesta.

Cenuşăreasa şi prinţul merseră împreună la grajduri, unde-l găsiră pe grădinar şi-i mulţumiră. Cenuşăreasa îi trezi apoi pe şoricei, care se ghemuiseră confortabil în coamele cailor.

– Cenuşărica! Cenuşărica! începură şoriceii să chiţăie bucuroşi.

Câteva seri mai târziu, la castel avu loc un mare bal – la care grădinarul fu oaspete de onoare. Jupâneasa cea haină fusese trimisă la bucătărie, să curețe cartofi. Nu mai avea să-i necăjească nicicdată pe șoricei. Între timp, șoricei sărbătoriseră deja evenimentul prin propriul lor banchet. Cât despre cai, primiră toți porții de mere în plus!